

Stolebøder at gjøre, ere enige om. — Hvad dernæst Fremgangsmaaden ved Udpantning angaar, er det jo et stort Gode, at man bliver fri for Amtets Autorisation, som virkelig er en af de mest overflødige og intetfigende Formaliteter, der kan tænkes. Jeg tvivler imidlertid meget om, at det er ubetinget nødvendigt at ombytte denne Formalitet med en saadan ny Formalitet, som er foreskrevet i § 3, nemlig den der omtalte Kjendelse. Den allerede foregaaende Taler formente, at denne Kjendelse faktisk vilde stille sig saaledes, at den kun blev en kort Paategning, jeg tror endog, han mente paa Rekvisttionen, og han antog, at den ikke behøvede at være videre motiveret. Dette kan nu være rigtigt nok, men derimod kan der ikke være nogen Tvivl om, at da det er en Kjendelse, der skal affiges, skal den affiges til Fogedprotokollen og optages i denne. Dette bidrager ikke lidet til at vidtløftiggjøre hele den Fremgangsmaade, der er paabudt som Forberedelse til den egentlige Udpantning, og som allerede i sig selv er temmelig vidtløftig. Først er der i § 3 en skriftlig Begjæring til Fogden, derefter skal den tages til Protokolls, derefter skal der affiges Kjendelse, saa skal Begjæringen have Paategning om denne Kjendelse, saa skal Begjæringen til Stævningmændene, derefter sker Forkyndelse for Rekviritus, Begjæringen gaar nu tilbage til Rekvirenten, fra ham til Fogden eller Sognefogden, og saa først kommer den egentlige Udpantning. Dette er meget vidtløftigt, og det er et Spørgsmaal, om det er nødvendigt, thi disse Sager ere i Reglen af den Bestaafenhed, at jo større Simpelt man kan give den for dem foreskrevne Fremgangsmaade, desto bedre. Navnlig kan jeg ikke skønne, at denne Tegen til Protokolls af Begjæringen og denne Kjendelse ere nødvendige Led i denne Fremgangsmaade. Hvorfor ikke bruge den samme Fremgangsmaade, som naar der søges Eksekution efter Dom eller Forlig eller i de Tilfælde, hvor det kan ske efter § 13 i dette Lovforslag? I saa Tilfælde skal vedkommende Rekvirent jo kun — mundtlig eller skriftlig — henvende sig til Fogden, og denne skal undersøge, om Alt er i Orden, om Betingelserne ere tilstede, for at han kan sætte sig i Bevægelse og gjøre Udlæg. Finder han, at dette ikke er Tilfældet, affiger han Kjendelse; men finder han, at der Intet er i Veien, aftaler han med Rekvirenten, naar Forretningen skal ske, eller betyder han mundtlig og simpelt, at den vil blive foretaget. Mig synes, at man kan bruge den samme Fremgangsmaade her, saaledes at Fogden pligtmaessig undersøger, om Betingelserne for Udpantning ere tilstede, og finder han, at de ikke ere tilstede, affiger han Kjendelse, hvorved han negter Forretningen Fremme, men i modsat Tilfælde tilkendegiver han kun, at Udpantning skal ske. Jeg har selvfølgelig efterset Motiverne for at finde, hvorpaa Regjeringen støtter Nødvendigheden af denne Kjendelse, og det staar der udtalt, at den

maa til, for at der kan gives et Grundlag for Udvarslen. Det er vistnok ganske rigtigt, at, naar der nødvendigvis skal gives foregaaende Udvarsel, maa der foreligge noget Skriftligt som et Grundlag herfor; men jeg kan ikke se, at der derfor behøver at affiges Kjendelse, thi en Paategning af Fogden er et fuldkommen tilstrækkeligt Grundlag for en saadan Udvarsel. Man maa lægge Mærke til, at der i praktisk Henseende er stor Forskiel mellem en saadan Paategning, som kan gives i nogle faa Minier, og en formelig Kjendelse; thi, om denne end bliver nok saa kort og umotiveret, saa skal den dog affiges i Retten, og altsaa skal Retten sættes, det vil sige, Protokollen skal frem, og Vidnerne skulle være tilstede. Man skal derhos udtrykkelig bemærke i Protokollen, at Retten er sat og Vidnerne tilstede, og saa først kommer den egentlige Rekvistition og Kjendelse. Det er Altsammen temmelig vidtløftigt, og det synes jeg kan undgaaes, naar Fogden indskrænkede sig til at give en kort Paategning paa Rekvistitionen, hvorved han approberer Fordringen til Udpantning. En saadan Paategning vil maasse ogsaa være nødvendig af Hensyn til Sognefogden. Hidtil har det vistnok været sædvanligt, at, naar Sognefogden foretog Udpantningsforretningen, skete det efter udtrykkelig Ordre fra Herredsfogden; nu efter Lovforslaget er det Meningen at henlægge visse Arter af Udpantning, — og jeg skal ikke have Noget imod i § 5 at sætte „skal“ istedetfor „kan“ — til Sognefogden; altsaa er det Meningen, at Rekvirenten skal kunne gaa til Sognefogden uden at have nogen Ordre til denne, og saa maa det ogsaa være nødvendigt, at der foreligger Noget, hvoraf det kan ses, at Fordringen har været hos Herredsfogden, og at han har approberet den. Dette vil kunne opnaas ved en kort Paategning, men Kjendelsen ser jeg som sagt ikke er nødvendig. Hvad dernæst angaar det andet Led i hele den Række af Formaliteter, Udvarsler og Forkyndelser, da skal jeg henstille, om det ikke ved visse regelmæssig tilbagevendende og aldeles klare Fordringer er tilstrækkeligt, at der een Gang for alle gives en saadan Udvarsel ved Stævningmændene. Jeg sigter herved fornemmelig til Alimentationsager. Jeg tvivler paa, at den allerede Processkommission har gjort sig tilstrækkelig klar, hvilken uhyre Rolle disse Sager spille i det praktiske Liv. Det er jo nemlig i 14 Aar, at Forpligtelsen til at betale Alimentationsbidrag for uægte Børn varer; der betales altid i 2 Terminer, og det er saaledes 28 Gange, man for hvert uægte Barn, hvortil der er fundet en Fader, har med Sagen at gjøre. Det er meget sjeldent, at Noget betales af sig selv; det er saagodtsom altid Tilfældet, at Pengene med Besvær maa staffles tilveie ved Trudsel om Udpantning, og navnlig, hvad der hjælper bedst, ved Trudsel om Afsoning paa Vand og Brød. Nu er det jo saaledes, at at alle Embedsmænd i Landet, ligesaa Amtmanden